

לאות ה' ויוצאת אליו, והשמה
נשלמת מכל הצדדים, בלי קטרוג
אחר ובלי ערבוּבִיָּא.

באן יש להסתכל, בשעה
שאמרת משכני, הוא א', והיא
ת'. ובשעה שאמרת אחרִיךְ
נרוצה, היא ב' והוא ש'. ובשעה
שאמרת נגילה ונשמחה בך, הוא
ג' והיא ר'. ובשעה שפא הנחש,
כשאמרת נזכרה דריך מיין, היא
ד', ואותו המקטרג ק'. כל זה
למה מתחלפות האותיות במקום
למקום? הוא מתחלף באותיות
אחרות, והיא מתחלפת באותיות
אחרות?

אָרְא, בשעה שאמרת משכני,
אין אות שמושכת אותה פרט לזו
א'. שהיא האות שמאירה בצד
האור הראשון, סוד הימין, שהרי
הימין תמיד מקרבת, ומחזיק בה
להמשיכה למעלה. ומשום כך
הוא א' והיא ת', שהיא מתקשטת
בכל הצדדים, פדי לעלות
למעלה, משפחת וחוזרת
להתעורר למעלה.

ובשעה שאמרת אחרִיךְ נרוצה,
הרי כל אותם ההמונים הפנימיים
שלה, שהם הגוף, לוקחת אליה,
והיא הבית לקבל את אוכלוסייה
ולהכניסם למלך, כמו שנאמר
(תהלים מה) בתולות אחרִיךְ רעותיה
וגו'. ועל זה היא ב'. והוא
מתעטר בשׂיין, ופותח ההיכלות
של אותם חדרי המלך, לקבל
אותה ולהכניסה אליהם.

ובשעה שאמרת נגילה ונשמחה
בך, הרי שמחת הצדיקים
שהנדמן לשמח אותה. ועל זה
הוא ג' והיא ר'. התפקנה היא
לבדה, ונתגלתה אליו, לטל
שמה באותו המקום, כמו אשה
שמתגלית להשתמש בבעלה.

ד', ועיילא באַת ה', ונפקת לגביה, וחדוה
אשתלים מכל סטרין, בלא קטרוגא אחרא,
ובלא ערבוּבִיָּא.

הבא אית לאסתכלא, בשעתא דאמרת משכני,
איהו א', ואיהי ת'. ובשעתא דאמרת
אחרִיךְ נרוצה, איהי ב', ואיהו ש'. ובשעתא
דאמרת נגילה ונשמחה בך, איהו ג', ואיהי
ר'. ובשעתא דאתיא נחש, פד אמרה נזכרה
דודריך מיין, איהי ד', והוא מקטרגא ק'. כל
דא, אמאי מתחלפי אתוון מאתר לאתר, איהו
אתחלף באתוון אחרנין, ואיהי אתחלפת
באתוון אחרנין.

אָרְא, בשעתא דאמרת משכני, לית את
דאמשיך לה, בר דא א'. דאיהי את
דנהרא בסטרא דאור קדמאה, רזא דימינא,
דהא ימינא מקרב תדיר, ואתקיף בה,
לאמשכא לה לעילא. ובגין כך איהו א', ואיהי
ת', דאיהי מתקשטא בכל סטרין, בגין לסלקא
לעילא, משפחת ומהדרת לאתערא לעילא.

ובשעתא דאמרת אחרִיךְ נרוצה, הא כל אינון
אוכלוסיין (דף פב ע"ב) פנימאן דילה,
דאינון גופא, נטלה לגבה, ואיהי ביתא לקבלא
אוכלוסיאה, ולעאלא לון לגבי מלפא. פמה
דאת אמר, (תהלים מה טו) בתולות אחרִיךְ רעותיה
וגו'. ועל דא איהי ב'. ואיהו אתעטר בשׂיין,
ופתח היכלין דאינון חדרי מלפא, לקבלא לה
ולאעלא לה לגבייהו.

ובשעתא דאמרת נגילה ונשמחה בך, הא
חדוא דצדיקיא, דאזדמן למחדי
לה. ועל דא איהו ג', ואיהי ר', אתפקנת איהי
בלחודהא, ואתפרעא לגביה, לנטלא חדווה
דהוא אתר, פאתתא דאתפרעא לאשתמשא
בבעלה.

ובשעה שאמרת נזכירה דודיך מיין, מתקרב אותו המקטרג. וכיון שרואה אותו, נעשית עניה, בסוד האות ד', כדי שלא יטמא המקדש. ואותו המקטרג פושט זנבו בשמחה לקבל מעינוגי השמחה, ועל זה ק'.

עד שאמרת מישרים, ומתגלה פ', והמקטרג ההוא בורח. והיא באה ומתעברת מהאות ד', ונכנסת לאות ה', ואז מתגלים המישרים. ה"ץ הגה מישרים, ו"ף הגה מישרים.

ועל זה מתחלפות האותיות ממקום למקום ומדרגה לדרגה, והכל בסוד של אותיות התורה. אשרי העם הקדוש, שהם נדבקים במלך העליון, והכל התפקן בשבילם.

שמוח רבי שמעון. אמר לו אליהו, רבי, פתח פיה ויאירו דבריך לפני עתיק הימים. פתח רבי שמעון ואמר, אם נוח לפני מר שאשאל ממנו שאלה? אמר לו, רבי, הקשר של השלטון בחקיקות האורות מהו?

אמר לו: זהו שפתוב משכני אחריו נרוצה, שהרי במקום שהולך השלטון של המלך העליון, שם כלם הולכים ונמשכים אחריו. כעת, רבי, אמר דבריך וסדר את פלי זינך.

פתח ואמר, משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו. פתוב (תהלים 130) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. בא וראה, דוד המלך, הקדוש ברוך הוא התרצה בו יותר מכל מלכי העולם, כמו שנאמר (מלכים א-ח) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מה הטעם?

משום שדוד, מיום שהיה הולך אחר הצאן במדבר, היה מסתכל משבח ואומר (תהלים ח) כי אראה

ובשעתא דאמרת נזכירה דודיך מיין, אתקריב ההוא מקטרגא, וכיון דחמת ליה, אתעבידת מסכנא, ברזא דאת ד', בגין דלא יסתאב מקדשא. וההוא מקטרגא פשיט זנביה בחידו, לקבלא מעינוגי דחדוא, ועל דא ק'.

עד דאמרת משרים, ואתגלייא פ', וההוא מקטרגא ערק. ואיהי אתייא ומתעברא מאת ד', ועיילת באת ה'. וכדין אתגליין משרים. ה"ץ, הא משרים. ו"ף, הא משרים. ועל דא, מתחלפי אתוון, מאתר לאתר, ומדרגא לדרגא, וכולא ברזא דאתוון דאורייתא. ופאין עמא קדישא, דאינון מתדבקי במלכא עילאה, וכולא אתתקן בגינייהו.

חרי רבי שמעון, אמר ליה אליהו, רבי, אפתח פומך, וינהרון מילך קמי עתיק יומין. פתח רבי שמעון ואמר, אי ניחא קמי דמר דאשאל מיניה חד שאילתא. אמר ליה, רבי, קוטרא דהורמנותא בגליפין טהירין מהו.

אמר ליה, הדא הוא דכתיב, משכני אחריו נרוצה. דהא באתר דהורמנותא דמלכא עילאה אזיל, תמן אזלי כולהו ואתמשכן אבתריה. השתא רבי, אימא מיליך וסדר זינך.

פתח ואמר, משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו. פתיב, (שם 130 א) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. תא חזי. דוד מלכא, קודשא בריך הוא אתרעי ביה נתיר מכל מלכין דעלמא, כמה דאתמר, (מ"א ח טו) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מאי טעמא.

בגין דדוד, מן יומא דהוה אזיל בתר עאנא במדברא, הוה מסתכל התם במדברא עובד אומנותא דקודשא בריך הוא, והוה שם במדבר את מעשה האמנות של הקדוש ברוך הוא, והיה

מִשְׁבַּח וְאָמַר, (תהלים ח ד) כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.

שְׁמֶיךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.
מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהָיָה בְּלִילָה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם שׁוֹכְבִים יְשָׁנִים עַל מִטּוֹתֵיהֶם, וְהוּא הָיָה יוֹשֵׁב בַּמִּדְבָּר, וְהָיָה מִסְתַּפֵּל בַּשָּׁמַיִם, בְּלִבְנָה וּבִכְכּוּבִים וּבִמְזֻלוֹת וּבִמְעֵשֶׂה הַשָּׁמַיִם, וְהָיָה אוֹמֵר כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶיךָ וּגּוֹ'. וְכַתּוּב (שם) ה' אֲדוֹנָנוּ מִה אֲדִיר שְׁמֶךָ וּגּוֹ'. וְתַמִּיד הָיָה פּוֹחֵד, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמֵם אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַחֲרַי כֶּף הָיָה בּוֹרַח מִלִּפְנֵי חַמּוּי, וּבְכָל צָרָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ, הָיָה מִשְׁבַּח וּמִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכַעֲתָ, בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, שֶׁהָיָה שְׂאוֹל רוּדֶף אַחֲרָיו, הָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, שֶׁכְּתוּב (תהלים 110) מִזְמוֹר לְדָוִד (וְכַן בַּאֲבִשְׁלוֹם כְּתוּב (שם 1) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּכַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֵי, הָיָה אוֹמֵר, וְעַשְׂוֹ אִמֵּר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, בְּמָקוֹם שֶׁהָיָה רוּדֶפִים אַחֲרָיו.

וְכִמָּה אָמַר? אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ וּגּוֹ'. אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה - שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֱלֹהִים - זוֹהֵי דְרָגָתוֹ, כְּתוּר הַמַּלְכוּת. אֵלֵי - זֶה הָרֵאשׁ שֶׁהַכְּתוּר הַזֶּה שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהוּא עֹמֵד אַחַד שְׁכָל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, שֶׁכְּתוּב (משלי 1) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה - זֶה הַיְמִין הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכְּתוּב (תהלים קי) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל זֶה שֶׁלֹּשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן - אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְקֵר אֶצְלֶךָ בְּכָל יוֹם תָּמִיד.

צְמָאָה לֶךָ נִפְשִׁי (שם 110), כְּמִי שֶׁצְמָא לְשִׁתּוֹת. אַף כָּאֵן אָנִי, צְמָאָה נִפְשִׁי אֶלֶיךָ, תָּאב אֶלֶיךָ בְּשָׂרִי, שִׁיְהִי הַנֶּפֶשׁ וְהַבֶּשֶׂר דְּבָקִים אֶלֶיךָ. בְּאַרְצָ צִיָּה וְעֵיף בְּלֵי מַיִם, מַה זֶה בְּלֵי מַיִם? שְׂאִין שֶׁם אוֹר הַתּוֹרָה, הָאוֹר שֶׁל הַמְּאֹר הָעֲלִיּוֹן.

מִאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהָא בְּלִילָא, כָּל בְּנֵי עֲלָמָא שְׁכָבֵי נְיִימִין עַל עַרְסִייהוּ, וְאִיהוּ הוּא יְתִיב בַּמִּדְבָּרָא, וְהוּא אִסְתַּפֵּל בַּשָּׁמַיָא, בְּסִיְהָרָא וְכוּכְבִּיָא וּבְמִזְלֵי, וּבְעוֹבְדֵי דְשָׁמַיָא, וְהוּא אָמַר כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶיךָ וּגּוֹ'. וְכַתִּיב (שם פסוק י') ה' אֲדוֹנָנוּ מִה אֲדִיר שְׁמֶךָ וּגּוֹ'. וְתַדִּיר הוּא דְחִיל, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמֵם לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

לְבַתֵּר הוּא עָרִיק מִקְמֵי חַמּוּי, וּבְכָל עָאקוּ דְהוּא לִיָּה, הוּא מִשְׁבַּח וּמִצְלֵי קְמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהַשְׁתָּא בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, דְּהוּא שְׂאוֹל מִלְּפָא רְדִיף בְּתַרְיָה, הוּא אָמַר שִׁירָה. דְּכַתִּיב, מִזְמוֹר לְדָוִד (וְכַן בַּאֲבִשְׁלוֹם כְּתִיב (שם 1) מִזְמוֹר לְדָוִד מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֵי, הוּא אָמַר, וְהַשְׁתָּא אָמַר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, בְּאַתֵּר דְּהוּא רְדִפִין אַבְתַּרְיָה.

וְכִמָּה אָמַר, (שם 110 ב) אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ וּגּוֹ'. אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה, תִּלְתַּת שְׁמֵהֶן אֵינוּן. אֱלֹהִים, דָּא אִיהוּ דְרָגָא דִּילִיָּה, כְּתָרָא דְּמַלְכוּתָא. אֵלֵי, דָּא רִישָׁא, דְּכְתָרָא דָּא דְקִיּוּמָא עָלִיָּה, וְאִיהוּ חַד עֹמּוּדָא דְכָל עֲלָמָא עָלִיָּה קִיּוּמָא. דְּכַתִּיב, (משלי י כה) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה, דָּא יְמִינָא עֵילָאָה. דְּכַתִּיב, (תהלים קי ד) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל דָּא, תִּלְתַּת דְּרָגִין הַכָּא, אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְקֵר לְגַבְרֵי בְּכָל יוֹמָא תַדִּיר.

צְמָאָה לֶךָ נִפְשִׁי, כְּמֵאן דְּצָחֵי לְמִשְׁתִּי, אוּף הָכִי אָנָא, צָחֵי נִפְשִׁי לְגַבְרֵי, תָּאִיבָא לְגַבְרֵי בְּשָׂרָא דִּילִי, לְמַהוּי נִפְשָׁא וּבְשָׂרָא דְּבָקָא לְגַבְרֵי. בְּאַרְצָ צִיָּה וְעֵיף בְּלֵי מַיִם, מִאֵי בְּלֵי מַיִם. דְּלִית תַּפְּן נְהִירוֹ דְּאוּרִיָּתָא, נְהִירוֹ דְּנְהוּרָא עֵילָאָה.